

ПРИБИСЛАВ Б. МАРИНКОВИЋ

(1925 – 2022)

Др Прибислав Маринковић, професор политичке економије на Високој економској школи у Београду, био је истакнути просветно-културни и друштвено-политички радник, интелектуалац широког знања и отвореног ума. Говорио је француски, енглески, руски, есперанто, служио се немачким, италијанским, латинским, македонским, цинцарским. Као строг али праведан предавач и професор извео је низ генерација студената које су училе по његовим уџбеницима *Политичке економије*. Један је од оснивача српско-цинцарског друштва "Луњина" (Sutsateâ sârbească - armânească "Lunjinâ"), члан његовог Управног одбора и главни и одговорни уредник истоименог гласника и журнала, иницијатор акције *Дом Цинцара*, преводилац текстова и књига о Цинцарима и писац речника.

Као врстан познавалац и заговорник међународног језика Есперанто, активно је учествовао у раду београдског и југословенског есперантског покрета као члан Института за есперанто – Србија, инструктор језика, преводилац са и на есперанто, уредник гласила "Primara", Есперанто (1978-1983) и "Beograda Verda Stelo". Завршивши 1944. године Другу мушку гимназију, остао је њен стални поклоник. Заједно са истакнутим матурантима ове гимназије основао је Друштво за неговање традиције Друге мушке гимназије. Прикупио је и обрадио биографије истакнутих професора и ђака ове гимназије и то објавио у две књиге, 2006. године "За памћење... професори и ђаци II београдске филолошке гимназије (1870-2005)" и 2011. "Ђаци и професори II београдске гимназије". Покренуо је и издавао лист "Здравље или пушење" (1982-1990) промовишући здрав начин живота и указујући на штетност цигарета. Истрајно се залагао за разумевање у друштву и томе дао свој допринос кроз активан рад у низу друштава и објављивањем поменутих гласила. Посебно остаје значајан његов допринос етносу Цинцара у Србији.

ПОРЕКЛО

Прибислав Б. Маринковић је рођен 5. септембра 1925. године у Београду. Син је Братислава, протојереја, родом из Багрдана са леве обале Велике Мораве и мајке Вукосаве, домаћице, из Ореовице са десне обале Велике Мораве. Његови даљи преци по оцу су: деда Светозар и баба Даринка из Багрдана. Чукундеде су Маринко (Косово), Риста Томашевић (Херцеговина), Риста ал Бахту (Маловиште) и Радомир Николић (Багрдан). Преци по мајци су деда Панта Илић и баба Јерина Пантелић. Чукундеде су Илија Лазић (Крњево, долина Велике Мораве), Вићентије Протић (Смољинац код Пожаревца), Милија Пантелић (Лозовик) и Никифор (Ковин).

БИОГРАФИЈА

Завршио је основну школу у Београду и матурирао у Другој мушкој гимназији 1944, а после учешћа у НОБ-у (1944-45) уписао се на Економски факултет у Београду. Дипломирао је 1951. и предавао као професор у I економској школи „Владимир Перић-Валтер” (1952-1960). Изабран је 1960. за професора политичке економије у Вишој школи за спољну трговину, касније познатој као Виша економска школа, где ради све до пензионисања 1989. године. После завршених последипломских студија на групи спољне трговине (1962-64) и студијског усвршавања у Паризу (1964) одбранио је магистраску тезу *Ефекти формирања Европске економске заједнице на економске односе Француске са трећим земљама, а посебно са Југославијом* на Економском факултету у Београду 1971. године. Докторску дисертацију *Економски и финансијски аспекти интеграционих процеса у Западној Европи* одбранио је 1977. године на Правном факултету у Београду. Аутор је више уџбеника и приручника, монографија и стручних речника из области економије. Године 1975. издаје приручник „Илустрована политичка економија”. Био је сарадник у писању Економског лексикона (1975) и Економске енциклопедије (1984).

ЦИНЦАРИ

Како делом својих предака има цинцарско порекло (исто потиче са очеве стране од прадеде Николе Ристића, кафеџије у Багрдану и чукундеде Ристе ал Бахту, обојице рођене у Маловишту), заинтересовао се за језик и традицију Цинцара, а посебно за траг који су Цинцари оставили у српском друштву и култури. Придружује се цинцарској заједници у Београду и један је од оснивача друштва „Луњина” 1991. године. Као главни и одговорни уредник објавио је 56 бројева гласника „Луњина” (1994-2002) и 141 број „Журнала” (1994-2007). У оквиру „Журнала” сакупио је и објавио преко 300 биографија Цинцара (и оних са цинцарским пореклом) савременика Написао је низ монографија и речника: *Цинцари – добротвори* (2000), *Српско – цинцарски речник* (2004), *Великани – знамените личности цинцарског порекла у историји Срба* (2005), *Цинцарски зетови и снаје* (2006), *ПОЛИГЛОТА - вишејезични речник* (2008), *Цинцарско – српски речник* (2009), *Цинцари добротвори - некад и сад* (2011). Превео је прву граматику аромунског језика на српски језик и есперанто, од Михаила Бојаџије, која је изашла 1993. године као прва књига у новопокренутој едицији „Москопољска задужбина”. Са колегом З. Пласковићем 2000. године преводи и граматику од аутора Iancu Ianachievshi – Vlaḥu „Цинцарска граматика - једноставна и практична”. Преводи књигу „Историја Македонских Цинцара (Влаха)” од аутора Ion Arginteanu и издаје је у четири тома Журнала (2000) и „Маловиште - монографија села” од аутора Нико Попникола (2012). Српско-цинцарски речник, објављен 2004. године је први те врсте у нашој култури. Био је председник Управног одбора *Фонда дома „Луњине”* и уписан у *Златну књигу добротвора*. Допринос др Прибислава Б. Маринковића заједници Цинцара у Србији је велики и значајан.